

Ο τελευταίος γεωργός (ιστορικό μυθιστόρημα)

Το τελευταίο βιβλίο της τριλογίας ιστορικών μυθιστορημάτων της καταξιωμένης συγγραφέως Γιώτας Κριλή αποκλειστικά στον Κόσμο

Γιώτα Κριλή

«Άμα είχα πιστόλι θα τον σκότωνα επιτόπου». Η Ερμιόνη έριξε τοικουδιά σ' ένα ποτήρι και του το πρόσφερε. «Υπομονή, πατέρα. Δεν αξίζει το βόλι σου εκείνο το κάθαρμα και ούτε να πας φυλακή για τα μούτρα του», είπε και ακούμπησε το χέρι της στην πλάτη του.

Μέρος δεύτερο Ματωμένες γειονιές-49

Εκείνο το βράδυ, η Νικολέτα με το Στέλιο ετοίμαζαν τις δυο βαλίτσες. Στην αρχή βοηθούσε και η Ειρήνη μέχρι που κουράστηκε και την πήρε ο ύπνος. Η μια βαλίτσα γεμάτη βιβλία η άλλη ξεχειλίζει από τον μπόγο των ρούχων. Η Νικολέτα είχε βαλθεί να τον εφοδιάσει με μάλλινα γιατί ο χειμώνας είναι βαρύς στο βορρά.

- Το παρακάνεις. Δεν πάω στη Σιβηρία, είπε και την έσφιξε στην αγκαλιά του. Έπεσαν στο κρεβάτι μετά τα μεσάνυχτα και κείνη ξέσπασε σε αναφιλητό.

- Έλα, τώρα, θέλω τούτες τις τελευταίες στιγμές να τις ζήσουμε με χαρά, είπε και την τράβηξε στην αγκαλιά του.

Της στέγνωσε τα δάκρυα με τα φιλά του. Χαλάρωσε κι άρχισε να τον φιλάει με πάθος. Έκαναν έρωτα και πρέμπσαν. Έπειτα ξανάρχισαν.

- Θέλω να πιάσω παιδί, είπε και δεν της χάλασε το χατίρι.

Χάραξε. Ξύπνησε η Ειρήνη, κατέβηκε από την κούνια και κώθηκε χαρούμενη ανάμεσά τους. Ο Στέλιος την έσφιξε

στην αγκαλιά του με μάτια βουρκωμένα. Η Νικολέτα σπκώθηκε και ετοίμασε το πρωινό.

Στις οχτώ η ώρα κορνάρισε το αυτοκίνητο της γαλλικής πρεσβείας. Ο Στέλιος σήκωσε την Ειρήνη στην αγκαλιά του και την γέμισε φιλιά. Έπειτα αγκάλιασε τη Νικολέτα, τη φίλησε και της ψιθύρισε: «Θέλω να είσαι δυνατή. Θα ξανασμίξουμε γρήγορα». Φόρτωσε τις βαλίτσες και μπήκε στο αυτοκίνητο. Η Νικολέτα με την Ειρήνη τον αποχαιρέτούσαν κουνώντας το χέρι.

*

Ο Σωκράτης με τη Μαρία είχαν πάρει στα σοβαρά τις σπουδές τους. Όμως βαριοθυμούσαν που και στις σχολές φοιτητές και καθηγητές ήταν διχασμένοι. Οι «επίστρατοι» προσπαθούσαν να ελέγχουν τα πάντα και τους πάντες. Κάθε τόσο ξεσπούσαν καυγάδες. Όταν τους πλησίαζαν και τους ζητούσαν να συμμετέχουν, η μια παράταξη ή η άλλη, έλεγαν ότι είναι ουδέτεροι. Τελικά οι «επίστρατοι» τους σιγμάτισαν ως βενιζελικούς. Διάβαζαν όλες τις εφημερίδες. Μια μέρα η Μαρία προσέξε μια μικρή αγγελία και την διάβαζε στον παππού και στη γιαγιά.

Αποφάσει του κ. υπουργού των Στρατιωτικών εις τας οικογενείας των αξιωματικών του Δ' Σώματος των μεταφερθέντων εις Γερμανίαν να δοθεί μέρος των αποδοχών αυτών, και ωρίσθη να δοθή εις τας συζύγους ή γονείς των μεν ανωτέρων αξιωματικών και εις αντιστοίχων στρατιωτικών υπαλλήλων το 1/2 των αποδοχών αυτών, εις δε τας των κατωτέρων τα 3/4. Η καταβολή θα ενεργηθή από τα ταμεία επί τόπου της διαμονής των τη πιστοποιήσει των δημοτικών και αστυνομικών αρχών. Διά τους εν Αθήναις και εν Πειραιεί η πληρωμή θα ενεργηθή από το Γενικόν Ταμείον.

- Άπαπα! Εγώ δεν μαγαρίζω τα χέρια μου με αποδοχές προδοσίας, αναφώνησε ο παππούς.

- Σιγά, παππού. Ο θείος είναι αιχμάλωτος, δεν είναι προδοτής. Έπειτα αυτή η προσφορά είναι και βεβαίωση ότι ο θείος είναι καλά.

- Σωκράτη μου, δεν πήγε κει ο νους μου. Να πάμε αύριο να δούμε τι θα μας πουν.

Κίνησαν, την επόμενη μέρα, οι γονείς με την Ερμιόνη και βρέθηκαν στο τέλος μιας μεγάλης ουράς που οδηγούσε στην πόρτα του Γενικού Ταμείου. Ο καπετάν Ροκάκης δεν μπορούσε να σταθεί όρθιος για πολύ και η Ερμιό-

νη τον πήγε στο απέναντι καφενείο να καθίσει. Όταν πλησίαζαν στην πόρτα του Ταμείου, πήγε και τον ξανάφερε. Μπήκαν μέσα και κατέθεσαν τα πιστοποιητικά του Λευτέρη. Ο γραφιάς τα εξέταζε. Ξαφνικά σκυθρόπιασε και έγινε κατακόκκινος. Σήκωσε το κεφάλι και η ματιά του μαχαίρωσε τον καπετάν Ροκάκη. Μάζεψε τα πιστοποιητικά και του τα πέταξε στα μούτρα. «Δεν εξυπηρετώ προδότες! Ξεκουμπιστείτε απ' εδώ», ξεφώνισε. Έμειναν άναυδοι. Η Ερμιόνη μάζεψε γρήγορα τα χαρτιά και τράβηξε έξω τον πατέρα της που έτρεμε από το θυμό του.

Επέστρεψαν στο σπίτι συγκλονισμένοι και ο καπετάν Ροκάκης μουρμούριζε συνέχεια: «Άμα είχα πιστόλι θα τον σκότωνα επιτόπου». Η Ερμιόνη έριξε τοικουδιά σ' ένα ποτήρι και του το πρόσφερε. «Υπομονή, πατέρα. Δεν αξίζει το βόλι σου εκείνο το κάθαρμα και ούτε να πας φυλακή για τα μούτρα του», είπε και ακούμπησε το χέρι της στην πλάτη του.

Έπειτα από λίγες μέρες, ο Πέτρος τους πληροφόρησε ότι ο γραφιάς είχε προσβάλει πολλούς γονείς και συζύγους, ότι έγιναν παράπονα, το θέμα έφτασε μέχρι τη Βουλή και ο «επίστρατος» γραφιάς έχασε τη θέση του. Έτσι ξαναπήγαν και πήραν τις αποδοχές από το μισθό του Λευτέρη. Αυτή τη φορά επέστρεψαν στο σπίτι συγκινημένοι και χαρούμενοι που ο Λευτέρης ήταν ζωντανός στη Γερμανία.

Ανψουχούσαν όλοι τους για το Μανόλη. Δεν είχε επικοινωνήσει μαζί τους από τότε που δυο τορπιλικά προσχώρησαν στην Εθνική Άμυνα και κατά συνέπεια, «αφηρέθησαν αθρόως οι διοικήσεις από τους μη βασιλόφρονες αξιωματικούς του ναυτικού». Φαντάζονταν ότι θα βρισκόταν σε δύσκολη θέση ίσως και στη φυλακή. Οι εθνικόφρονες θεωρούσαν προδότες τους βενιζελικούς και τους κρατούσαν αιχμάλωτους για να μην προσχωρήσουν στην Εθνική Άμυνα. Τελικά, ήρθε μήνυμά του μέσω της γαλλικής πρεσβείας στον Πέτρο. Είχε καταφύγει στο γαλλικό ναυτικό και ήταν καλά. Πήραν ανάσα και η κυρα-Μαρίκα άρχισε να καταριέται τους αίτιους του διχασμού που έστειλαν το Λευτέρη της στη Γερμανία και το Μανόλη της να υπηρετήσει σε ξένο ναυτικό.

- Γιαγιά, είναι σύμμαχοί μας οι Γάλλοι, είπε ο Σωκράτης για να την παρηγορήσει.

Η συνέχεια την άλλη Παρασκευή

ФРАНЦИЯ
ЛЮБОВЬ вь ней честная горитъ,
Иъ земля родимая и народъ,
Обычя ея, — отразить
Она тинелно невагоду.

РОССИЯ
Вь ней ВЪРА глбона тревога
Не поношенна ничуть,
Святая Русь во имя Бога
Свершаетъ свой посылный путь.

АНГЛИЯ
НАДЕННА вь ней всегда инветъ
На мощь велика Россия
Съ ЛЮБОВЬЮ, ВЪРОЮ идеть
Она на бой и къ добеть
Спомнитъ надменная стая.

Передъ грозой врандильнахъ силъ
Вь дни тинной скорби, испытаня—

Святотъ союзъ изъ вь полъ брани
Самъ Богъ съ небесъ благословитъ.